

El Diacrític | | Actualitzat el 31/12/2022 a les 10:12

Dissidències rurals

Zoe Garcia Castaño reflexiona sobre la realitat del col·lectiu LGTBI en entorns rurals | «I això és un peix que es mossega la cua: la configuració del territori i l'aïllament característic de les zones rurals divideix i aïlla també les persones LGTBI, dificultant espais de trobada i empoderament i això, alhora, ens fa menys visibles»

«Necessitem fer de la ruralitat un entorn segur per a les dissidències, un espai on créixer i desenvolupar-se en llibertat, on trobar referents a la vora en qui emmirallar-nos i seguir al peu del canó per defensar, sempre que calgui, els nostres drets i llibertats.» | Jose Berna

Quan parlem de col·lectiu LGTBI i ruralitat sovint ens venen els mateixos pensaments al cap: no hi ha persones LGTBI als entorns rurals i, si n'hi ha, acaben marxant a la gran ciutat o viuen una doble vida de manera que ningú (o gairebé ningú) sap que són persones dissidents. Res més lluny i alhora a prop de la realitat.

Les dissidències de gènere hem estat històricament invisibilitzades o trepitjades. Ser *bollera* fa pocs anys et costava una pallissa cada cop que caminaves de la mà pel carrer o et feies un petó amb algú. Avui dia encara moltes no se'n salven; però, i les dissidències a la ruralitat? Què n'ha sigut d'aquelles que hem crescut en pobles petits, lluny de les grans referents de les capitals? La ruralitat, sumada a la vida lluny de la capital (que no són la mateixa cosa, aquestes dues realitats que esmento) han empès a les persones LGTBI tant a l'escarni públic com a un esborrat de la vida pública.

Cal posar el punt de mira en la intersecció entre el fet rural i la realitat LGTBI, és a dir, analitzar i entendre les vivències de les persones LGTBI a la ruralitat per entendre que són diferents de les de les dissidències a les grans capitals. És important entendre que les realitats LGTBI en entorns

rurals tenen característiques exclusives del context i mereixen ser reconegudes amb les seves particularitats i no des de l'òptica i el lèxic de la capital. Etiquetar aquestes realitats amb nom propi ens permet generar identitats de resistència que, més enllà del pla individual, es converteixen en identitat col·lectiva i permeten compartir vivències i unir-se contra l'opressió en comú. Així doncs, quan ens etiquetem com a trans, bis, *bolles* i *maricas* rurals ens reconeixem a nosaltres mateixes com a part d'una col·lectivitat que comparteix vivències, inquietuds i trets de la seva identitat i, alhora, pateix una mateixa (o similar) opressió. Això ens permet reconèixer-nos entre nosaltres com a part d'un tot que ha de treballar en col·lectivitat per fer front a l'opressió que rebem.

Als pobles petits, amb pocs habitants i sovint dispersos en cases allunyades del nucli urbà, trobar espais on compartir vivències al voltant de l'eix de la identitat de gènere, orientació sexual, pot ser molt difícil. Som poques i ens costa trobar-nos; no existeixen espais (físics) de seguretat on poder compartir-nos i cuidar-nos i, encara menys, espais de militància i que puguin tenir un potencial transformador en el context en què incideixen. Així doncs, sobreviure i tirar endavant un moviment de resistència es fa extremadament difícil perquè sovint no existeix una base sòlida formada per una xarxa de suport i cures.

Els contextos rurals acostumen a ser més reticents a les persones del col·lectiu LGTBI, això és una realitat. Tot i això, és important deixar de costat els arguments classistes que defensen que això és degut al fet que a la ruralitat les persones som menys intel·ligents, obertes o capaces d'entendre i trobar les causes reals. A la ruralitat hi ha una clara falta de referents; això és un problema àmpliament estès en tot el col·lectiu, però s'aguditzava en aquests contextos: quantes professores heu tingut que formen part del col·lectiu? Hi ha alguna persona trans a l'Ajuntament del teu poble? En resum: com hem de conèixer i aprendre a respectar i visibilitzar les realitats dissidents si no les tenim a prop?

El fet de ser apartades dels espais públics ens silencia, aïlla i separa perquè no tenim la possibilitat de refugiar-nos en espais de seguretat. Amb tot això, a més del fet que tenim majors dificultats per generar espais de col·lectivitat i acompanyament que puguin convertir-se en espais de lluita, tampoc som visibles en l'espai públic.

I això és un peix que es mossega la cua: la configuració del territori i l'aïllament característic de les zones rurals divideix i aïlla també les persones LGTBI, dificultant espais de trobada i empoderament i això, alhora, ens fa menys visibles, ens posa pals a les rodes a l'hora de generar referents. Tot això és una roda que reforça la invisibilització i l'estigma. En les societats rurals (bé, i en moltes d'altres) es tendeix a un major desconeixement de la nostra realitat i a una falta de referents que fan que la normalització i acceptació de les nostres vivències, realitats i identitats es torni molt més difícil d'assolir.

Llavors, quin és el següent pas a partir d'aquí? Necessitem unir forces. Generar espais de seguretat on compartir vivències i inquietuds a partir dels quals crear aliances i teixir estratègies per defensar els nostres drets i visibilitzar les nostres realitats. Necessitem fer de la ruralitat un entorn segur per a les dissidències, un espai on créixer i desenvolupar-se en llibertat, on trobar referents a la vora en qui emmirallar-nos i seguir al peu del canó per defensar, sempre que calgui, els nostres drets i llibertats.